

Σηκώνει τὸ πρόσωπο,
Γυρίζει τὸ βλέμμα,
Ἐπὶ ὁ χάρος ἐθόλωσε,
Καὶ στάζει τὸ αἷμα.
Καὶ ποίον εἰς τὴν ὑστερή
Στιγμὴ ἀποζητᾷ;
Τηράει καὶ ἀγωνίζεται
Νὰ ὀγάλη μιλιᾷ.

"Α! θάνατε, σῦός τε της
Τὸ λόγο εἰς τὸ στόμα·
Γιὰ ἰδῆς, δὲν ἐγύροτασε
Τὰ αἵματα ἀκόμα·
"Α! λόγια τρομάρας
Κ' ὀλέθρου θὰ πει,
Φαρμάκια, μαχαίρι
Θ' ἀφήσει τοῦ Ἄλλῃ.

— Παιδί μου, ποῦ ἔβρισκσαι,
Καὶ μ' ἀφησῆς μόνῃ;
"Α! τρέξε, καὶ ὁ θάνατος
Γοργᾷ μὲ πλακώνει.
Στὰ μαυρά μου στήθη
Παγώνει ἡ καρδιά,
Καὶ εἰν' ἄλλαις γιομάταις
Ζωὴ καὶ χαρὰ.

Ὁ πόνος τὰ κόκκαλα
Μοῦ λύνει 'ς τὸ σῶμα·
Ἄνθει σ' ἄλλα πρόσωπα
Τοῦ βόθρου τὸ χῶμα·
Γιὰ μένα παντέρημο
Κρεβάτι 'ς τὴ γῆ,
Καὶ γι' ἄλλαις τραγούδια,
Στεφάνια, χοροὶ....

"Α! κάμε, παιδάκι μου,
Ἐρμιά τὸ Γαρδίκι,
Πλατὺ κοιμητήριον
Νὰ βόσκουν οἱ λύκοι·
"Α! πνίξτε στὰ αἵματα
Μανάδες, παιδιὰ,
Παρθέναις καὶ γέροντες·
Μαχαίρι, φωτιά!

Φωτιά καὶ μαχαίρια!
Στὴν ἔρημῃ ἀγκάλῃ
Τῆς κόρης, συντρίψτε
Τοῦ νιοῦ τὸ κεφάλι·
Τὸ δρέφος ποῦ τρέμοντας
Βαστάει 'στὸ θυζῆ,
Σφαμμένο 'στὰ πόδια της
Ἡ μάνα νὰ ἰδῇ.

Μαχαίρι! Κι' ἀφήστε τους
Χαραῖς ἐδῶ κάτω
Ἄργα ξεψυχίσματα,
Λαχτάραις θανάτου.
Φωτιά καὶ μαχαίρια!
Μιὰ πλάνα νὰ κλῆ,
Καὶ γάμου στεφάνια,
Καὶ κόρη νεκρή.

Φωτιά καὶ μαχαίρια!...
Τί πάγος μὲ ζώνει;
Ἄνάθεμα, ἀνάθεμα!
Ὁ ἥλιος θολώνει.—
Ποῖα τρόμου φαντάσματα
Ἐμπρὸς μου θωροῦ;....
Ἀέφαλα λείψανα
Τί θίλετα ἐδῶ;

Ἄϊμέ! στὸ κρεβάτι μου
Σιμόνου ἀγάλια...
"Α! βίγνουν ἀπάνω μου
Τ' ἀγνά τους κεφάλια·
Προσφέρουν τὰ στόματα
Φοδέρια φρικτῆ·

"Α! φύγετε, ἀφήστε με
Ἀδέλφια τ' Ἄλλῃ!

Μαχαίρι θεήλατο
Κρυφὰ φοβερίζει.
Φυλάξου! 'στὸ κιάτρο σου
Ὁ χάρος γυρίζει!
Ῥιμέναν' ἐσίμωσαν,
Ἐμπήκαν, ὄρμουν,
Ῥιμένα τὸ αἷμά σου
Παιδί μου διψῶν.

"Α! ἔπεσε, ἔπεσε
Ὁ πρῶτος σφαιμμένος·
Κλονίζεται ὁ δεῦτερος
Βαρειὰ λαθωμένος....
Ἄπάνω του βίγνεται
Σωρὸς τὰ σπαθιά...
Ὁ θάνατε, κλείσε μου
Τὰ μάτια γοργᾷ.

Αυπῆσου με θάνατε...
Ἀκόμη δὲν φθάνει;
Σ' ἀέρι σηκώνεται
Γυμνὸ γιαταγάνι...
Ῥιμένα τὸν ἀρπαξαν
Ἀπ' τ' ἄσπρα μαλλιά,
Τὸν σέρνουν ἀλύπητα...
Ὁ τρόμου θωριά!—

Σταθθετε!—Ἐνα γόγγυσμα
Θανάτου γροικίζεται!·
Ῥιμέ τὸ κεφάλι του
Στὸ χῶμα πετιέται!
Ἐγδίκησι, ἐγδίκησι,
Μουχτάρ καὶ Βελῆ...
Ὁ ποῖός τὰ κεφάλια τους
Κοιμένα κρατεῖ;

Ἡ γῆς ἐσκοτείνιασε
Ὁ ἀδὴς μουγκρίζει·
Τί τέρας τῆς κόλασις
Φρικτὰ φοβερίζει;
"Α! βίγνεται ἀπάνω μου...
"Α! μ' ἐπνίξε... Ἄλλῃ...
—Ὁ χάρος τῆς ἀρπαξῆς
Τὴν ἄγρια ψυχή!

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Περὶ τῆς χρήσεως τῶν παγωτῶν.

Ἡ χρῆσις τοῦ πάγου καὶ τῶν πεπαγωμένων ποτῶν ἐν ὄρα θερούς εἶναι ἀβλαβῆς, ὁσάκις ἡ χρῆσις δὲν καταντᾷ εἰς κατάχρησιν. Τὸ ἐσπέρας εἶναι ὁ ἀρμολιώτερος χρόνος πρὸς χρῆσιν τῶν παγωτῶν, ὅτε ἡ χώνευσις προέβη ἀρκοῦντως, ἢ καὶ εὐθὺς μετὰ τὸ γεῦμα. Τὰ παγωτὰ λαμβανόμενα ἐν στιγμῇ καθ' ἣν εἶναι τις ἐφιδρῶς εἶναι ἐπικινδυνότατα. Οἱ γέροντες, τὰ παιδιὰ καὶ οἱ λεπτῆς κράσεως πρέπει ν' ἀπέχωνται τῶν παγωτῶν, τούναντίον δὲ εἰσὶν ὠφέλιμα εἰς τὰ ῥωμαλαῖα πρόσωπα ἀμφοτέρων τῶν φύλων. Τὸ αἰφνίδιον ψύχος, τὸ προξενούμενον εἰς τὰ πεπτικὰ ὄργανα, παρακολουθεῖ ἀντίδρασις ὑγιεινὴ ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀντίδρασις αὕτη δὲν συμβαίνει εἰς τὰ ἀσθενοῦς κράσεως πρόσωπα, διὰ τοῦτο παρ' αὐτοῖς τὰ παγωτὰ φέρουσι βλάβην.

1. Ἰούλιος Τυπλόδης.